

PROSLOV IX.C

Třídní učitelka – Mgr. Monika Šulcová

Vážený pane starosto, vážený pane řediteli, milí učitelé, rodiče a drazí spolužáci.

Sešli jsme se dnes na tomto místě, abychom zavzpomínali na okamžiky strávené na naší základní škole a abychom se rozloučili se všemi, kteří se nám věnovali a nějakým způsobem ovlivnili naše další směřování.

Udivuje nás, že posledních devět let našich životů zpětně působí jako pár okamžiků. Cesta k současnému kolektivu byla dost klikatá. Přestože jsme se sešli teprve před třemi lety, stala se z nás docela dobrá parta, která si toho hodně prožila.

První stupeň základní školy každý z nás strávil odlišně. Navštěvovali jsme nejen školu v Chrastavě, ale i ve Vítkově a Nové Vsi. Počátečním nadšením prvňáčků nás prováděly paní učitelky Kollmannová, Bláhová, Živůstková a Vodičková.

S nástupem na druhý stupeň lehce ochabla naše radost z učení, protože jsme si všichni začali uvědomovat, že hraní při výuce asi bude konec a pomalu půjde do tuhého. Bohužel si nikdo z nás nedokázal představit, co nás všechno čeká.

Nejen našimi životy dokonale zamával Covid 19. Měli jsme to štěstí, že jsme v 7. ročníku ještě stihli první velkou akci, lyžařský kurz. Ihned po kurzu jsme místo nových zážitků a poctivého učení se ve škole museli zůstat doma za obrazovkami našich počítačů. Navzdory rozbitým mikrofonům, špatnému připojení k internetu a nefunkčním kamerám jsme nakonec všechno obstojně zvládli.

Sedmý ročník byl pro všechny velmi náročný, ale ještě těžší byl nástup do osmého. Jelikož jsme strávili celý rok doma, byl nezvyk se po roce vidět, normálně se bavit a zlenivělý mozek přinutit k pozornosti při výuce. Netrvalo to ovšem dlouho a skončili jsme zase u počítačů.

Po návratu do školy jsme osmý ročník, který uplynul jak voda, zakončili krásným výletem na Pravčickou bránu. Zde nás kromě plavby na pramičkách zaskočily téměř nekonečné schody. Covid 19 se podepsal i na naší fyzické kondici. Kombinace horka a výstupu do nekonečného kopce zdeptala slabší jedince tak, že si chtěli zavolat taxi a odjet domů sami. Přežili jsme všichni.

Konečně se zdálo, že poslední rok, který zde strávíme, bude normální. Bohužel naši třídu začalo pronásledovat prokletí úrazů. Téměř okamžitě přišlo první zranění. Jedna zlomená klíční kost, druhá zlomená klíční kost a do třetice ještě zlomený kotník. Když se všem zranění zahojila, už nebylo času nazbyt, nastalo období přijímacích zkoušek. Jemu předcházela tvrdá příprava ve formě cvičných testů

z českého jazyka a matematiky. Po dlouhých dnech čekání a obavách z neúspěchu jsme nakonec všichni v těžké konkurenci obstáli a dostali rozsudek ve formě přijetí na vybranou střední školu.

Všichni jsme se těšili na období po přijímacích zkouškách. Mysleli jsme si, že nás čeká jen malé doladění známek a užívání si posledních dnů na základní škole. Realita nás však vyvedla z omylu. Přišlo mnoho testů, časté zkoušení, přepisování školního řádu a nekonečné odpolední semináře. Naše morálka také vzala za své. Snaha odreagovat se od školní reality vedla k bizarním výmyslům, kterak se pobavit. Zlatým hřebem byl zajisté tenis s bačkorami a usušenou mouchou za realistických tenisových zvuků Dana Hrušky.

Naše trápení naštěstí přerušil poslední školní výlet doprovázený flétnou Štěpána Svobody a ranním zpěvem Míši Kašínské. Počáteční nadšení sice zchladila průtrž mračen a ranní teploty klesající k bodu mrazu, ale výlet jsme si užili. I paní učitelka si toho s námi hodně prožila, málem prodělala lehký infarkt díky nečekanému pádu Vítka Rainiše do vody, prasklé posteli ve stanu, hraní fotbalu na život a na smrt, nebo kvůli zapomenutému batohu Ondřeje Šimka.

Po návratu z výletu,
NEZMRZLI JSME, UŽ JSME TU.
Kreslíme si na tabuli,
Házíme si vlaštovkami.
Kopeme si do míče,
A co se známek týče,
Už to nejsou samé biče.

Všechno jednou začíná, ale všechno má také svůj konec. Poslední zvonění 30. 6. 2022 v 8 hodin 40 minut znamenalo konec naší povinné školní docházky. Rozejdeme do všech různých stran na vybrané střední školy, ale budeme vzpomínat na všechno, co jsme jako třída 9. D zažili. Děkujeme panu řediteli, naší nejlepší paní učitelce a celému pedagogickému sboru za to, že to s námi 9 let vydrželi.